

PŘÍBĚH

RASMUS VE SKLEPĚ

Byl jednou bohatý statkář, a ten měl čeledína jménem Rasmus. Statkářova žena měla milence. Její manžel pochopitelně nic netušil, ale Rasmus byl její blízký přítel a o všem věděl.

Jednoho dne se statkář chystal na cestu, aby dohlédl na své pozemky, jak řekl ženě. Rasmuse požádal, ať ho doprovodí. Sotva ujeli kus cesty, obrátil se statkář na Rasmuse a zeptal se ho: „Jak se jmenuje tvůj otec? Jak se jmenuje tvoje matka, tvoje sestra a tvůj bratr?“ Rasmus mu však neodpověděl, protože měl plnou pusku jídla, které mu hospodyně dala na cestu — vždy mu dávala spoustu jídla navíc. Statkář se ho na totéž zeptal třikrát po sobě, ale nedostal žádnou odpověď, protože Rasmus měl pokaždé plnou pusku. Jeli, dokud nedorazili k domu, kde bydlel jeden ze statkářových pachtýřů. Ten zrovna nebyl doma, ale jeho žena jim připravila večeři a zavedla je do komory, kde stály dvě postele. Tam měli spát. Ona sama spala ve vedlejší místnosti. Oba si šli lehnout, ale statkář neměl v úmyslu spát, věděl, že pachtýřova žena po něm touží. Rasmus bděl také, protože věděl, že hospodyně je statkářovou milenkou.

Když už byl statkář přesvědčený, že Rasmus konečně usnul, vykradl se potichu z postele, ale jakmile stoupl na podlahu, Rasmus zvolal: „Teď už si vzpomínám, jak se jmenuje můj otec, moje matka, sestra a bratr!“ Nato začal pánovi vykládat, jak se všichni jmenují. Statkář ho okřikl, ať proboha zmlkne, vrátil se do postele a ještě chvíli bděl.

„Teď už Rasmus určitě usnul,“ pomyslel si a vstal, ale v tu chvíli se Rasmus

pověst

ozval stejně jako předtím a statkář se musel vrátit do postele. Stejně se mu vedlo i potřetí, když se pokusil z postele vyplížit. Venku se mezitím rozednilo a statkář zuřil.

Oba vstali a zamířili zpět domů. Statkář vyrazil na cestu s prázdným žaludkem, ale Rasmus měl ještě trochu jídla ze zásob, které dostal předešlého dne.

Cestou dorazili k márnici a statkář poslal Rasmuse dovnitř, aby se podíval, jaké jsou tam kosti. Když se vrátil, pán se ho zeptal, jak ty kosti vypadají. „Jsou úplně černé,“ odpověděl Rasmus. „Takové máš ty a tobě podobní,“ zabručel statkář. Pak dorazili k další márnici a statkář opět poslal Rasmuse dovnitř, dozvěděl se totéž a také stejně odpověděl. U třetí márnice Rasmuse znovu poslal dovnitř, aby se podíval, jaké jsou tam kosti. Čeledín vyšel ven a prohlásil, že tyhle kosti jsou úplně bílé. „Takové máš ty a tobě podobní,“ dodal rychle, než se pán dostal ke slovu.

Když dojeli na panský dvorec, pospíšil si Rasmus dovnitř jako první, protože věděl, že hospodyně má u sebe milence. Oba dva, hospodyně i milenec, seděli právě u stolu, ale teď musela hospodyně kvapně všechno jídlo schovat. Milence rychle vpustila otvorem v podlaže do sklepa, protože na žádné dlouhé rozmyšlení nebyl čas.

Jakmile statkář vstoupil do domu, Rasmus mu řekl, že v peci má připravenou pečínku a na spodní polici ve spižárně na něj čeká víno a koláče. Statkář si myslel, že jeho žena pro něj určitě žádné takové dobroty nemá, ale Rasmus mu je ukázal. Tím si ho protentokrát udobřil.

WEB: www.oceti.cz/sihasaapa/
vyšlo: 22. 5. 2024

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

430

SIHÁČEK

květen 2024

Jak to zvládáme **CO SE STALO**

8. 5. — svítlo slunce. Schůzka byla mimořádná (státní svátek), a mimořádně se bude počítat do bodování. Kromě závěrečného hodnocení jsme byli venku.

Začali jsme úkolem na ostrově „Maruna“ názvem »vzdálený spínač«. Po krátkém běhu jsme stříleli vleže na biatlonový terč. Plynovky jsme měli postavené na dvojnožce a díky tomu se dařilo malá kolečka trefovat. :-)

Začal květen, takže oddílová »Střelecká liga«. Stříleli jsme první disciplínu »střelbu vleže« a výsledky byly dobré.

No a pak jsme se pustili do přípravy na »vypuštění raket«. Když jsme v únoru na zakončení dlouhodobé hry „Návrat na Měsíc“ získali nové modely raket (a nestihli je vypustit), slíbili jsme si, že „až najdeme ten správný čas...“. A ten čas přišel právě dnes. Připravili jsme padáky, připevnili na rakety, a vložili pod hlavici. Bylo právě čtvrt na pět, když jsme se společně vyfotili a vyrazili směr raketodrom (ano, napadlo mě to, že Ka a Kam si nepřechetli, že začínáme ve 14:00, ale protože jsem vyhodnotil, že nepřijdou včas, vyrazili jsme).

Místo pro vypuštění raket je kousek pod vodojemem (tam co je rozcestník Palések). Měli jsme šest motorků, první let, nebyl ideální, ale dalších pět už bylo bez potíží. Na zpáteční cestě jsme hráli »nálet« (po číslo tři).

V klubovně jsme vyhlásili vítěze dubnového bodování — gratulujeme **Kubovi**, rozdali jsme šušně za duben, »nové číslo« časopisu, sbalili věci a šli k domovům... 15. 5. — opět svítlo slunce. Schůzku jsme strávili venku.

Úkol pro dlouhodobou hru na ostrově „Už jsem na to přišel“ měl název »mayské studny«. Na třech místech byly »obětiny« ke kterým jsme běhali a přinášeli je ke studnám, a snažili se je vhodit na správná místa.

Pokračovali jsme druhou disciplínou oddílové »Střelecké ligy« byl to »klek«. Na správnou pozici pro klek musí každý přijít, ale výsledky nebyly špatné.

Následovala krátká hříčka »červená a bílá«. Hraje se na dva týmy, a hlavní roli tu hraje deska (na každé straně jinak barevná). Organizátor hází, a ten tým jehož barva padne, ten se snaží chytit protivníky.

V dalším čase jsme se pustili do sportovních zápolení. Nejprve jsme si zahráli »lacrosse« a potom »vracečku« s velkým tenisákem.

Na závěr jsme v klubovně předali šušně a siháčky těm, kteří minule nebyli, umyli skleničky, sbalili si věci a vydali se domů...

Poklad kapitána Williama Kidda

Kapitána Kidda oběsili za pirátství v roce 1701 poté, co se vrátil z výpravy do Indického oceánu. První lano pod jeho vahou prasklo, a vykonání trestu smrti se tak povedlo až napodruhé. Vzhledem k nejasnostem během procesu vznikla legenda o tajemném pokladu kapitána Kidda, který má být ukryt na některém z ostrovů u amerických břehů.

Na ostrově jménem »Maruna« jsme se střelbou z plynovek pokoušeli překlopit „spínače. Stříleli jsme na dvě kola a nejlepší byl Vašek. Tentokrát jsme nezapomněli a příště pojedeme na ostrov »Už jsem na to přišel«.

Na ostrově »Už jsem na to přišel« jsme si vyslechli příběh o mayských studnách, do kterých házeli domorodci obětiny. V době monzunů pak vody obětiny vyplavovala na moře, tak jsme mohli najít vstupy nad mořem. Nosili jsme obětiny a nejčesnější trefu mě opět Vašek. Protože jsme si nezapomněli umístění a jméno dalšího ostrova určíme příště.

	ostrov	nalodění	v jeskyních	foukačka	tesaři	dělo	heslo	oprava	vejce	spínač	studny
1	Kuba	8	8	8	6	7	6	6	8	5	7
2	Vašek	5	8	6	8	8	4	6	8	8	8
3	Seba	4	4	6	7	7	8	4		5	5
4	Sam	4	7	3	7	6	7	8			7
5	Kája	6	8	8	3	7	4	6	6		
6	Kája ml.		6	6	7	7	6	8	6		
7	Damián	5		3	4	5	7		5	7	3
8	Matěj	3	6		6		5	4		6	3
9	Lukáš				2	5			5	8	6
10	Maťo		6				8	5			

NĚCO NA BEDNU...

Zdravím luštitelé. Tentokrát je pro vás připravena Osmisměrka. Vyškrtejte slova a zbytek písmen vám dá tajenku.

Oni, jež nazýváme starými, byli ve skutečnosti (TAJENKA).
Blaise Pascal

ALTAJ, BAROKO, LUPENKA, OHNISKO, OSYPY, OTVOR, PELOTA, PIVAŘ, PLAZI, ROUNO, ROURA, KATAR, SKOPEC, SLÁVA, SLONI, SPOLEK, STEVARD, STOLY, TRAKTOR, TREND, TRYSK, ÚPATÍ, VALNÍK, VÝPLOD, ZÁKLAD

řešení pošlete na adresu: sahasapa@centrum.cz, nebo přineste na schůzku.

Řešení z minulého čísla: » Olga, Milena, Zuzana, Alice, Aneta «

ZE SVĚTA ZVÍŘAT

MOŽNÁ JSTE ZASLECHLI ZPRÁVU O ZDARILÉM ODCHOVU NEOBÝKLÉ SOVY V PRAŽSKÉ ZOO ...
... NEPŘIPADÁ-LI VÁM SOVA DOST NEOBÝKLÁ, ROZHODNĚ JE NEOBÝKLÉ JEJÍ POJMENOVÁNÍ – KETUPA PELOVA

HRABÁČ KAPSKÝ

(Orycteropus afer) je zavalitě stavěný savec, dosahující hmotnosti až 60 kg, délky těla 110-130 cm a délky ocasu 70 cm. Mohutné tělo hrabáče je téměř lysé, pouze na hřbetě ho pokrývají řídké štětiny. Končetiny s mohutnými drápy jsou sloupovité, zadní delší než přední, silný, málo pohyblivý ocas, podobný klokanímu, zvířeti umožňuje, aby se postavilo na zadní nohy. Hlava hrabáče je protáhlá a její přední část se podobá prasečímu rypáku. Oči jsou malé, naproti tomu boltce dlouhé a blanité, tvarově podobné zajacím. Ve spánku je zvíře skládá podél hlavy.

Nejtypičtější znakem hrabáče je zcela ojedinelá stavba chrupu, během vývoje došlo k vývoji chrupu, zuby stále dorůstají a jsou bezkořenné.

Na předních končetinách došlo k redukci prstů na 4, zadní končetiny jsou pětiprsté.

Hrabáč kapský se vyskytuje v Africe na jih od Sahary, především v savanách a buši, kde se vyskytuje dostatek termitů.

Hrabáč kapský je aktivní především v noci, den přespává ve své noře.

Je samotář. Ze smyslů hrabáče je nejlepší čich a sluch, zrak je poměrně slabý. Dlouhé boltce v klidu drží vzpřímeně, ale dovede je složit a uzavřít tak zvukovody. Zvláště stavěným čenichem vyhledává kořist.

Hrabáč je výborně přizpůsoben k hloubení nor. Nory hloubí pomocí svých silných předních nohou, které jsou opatřeny drápy. Pomocí silných drápů také rozhrabává termitiště a mraveniště, jejichž obyvateli se živí.

Ketupa Pelova se vyskytuje v asi 30 zemích Afriky jižně od pouště Sahara. Žijí především v povodí řek Zambezi a Kongo

12. dubna 2024 porodila samice hrabáče kapského v Olomoucké ZOO své další mládě, už třetí v pořadí.

KVĚTEN

BODOVÁNÍ

pořadí	jméno	1.5.	8.5.	s428	15.5.	s429	řvorika	celk
1.	Seba	.	10	-	8	3	8	29
2.	Lukáš	.	7	-	6	-	8	21
3.	Kuba	.	8	3	7	3	-	21
4.	Vašek	S	9	-	9	-	-	18
5.	Damián	V	6	-	5	-	-	12
6.	Sam	Á	-	-	10	-	-	10
7.	Maťo	T	-	-	6	-	-	6
8.	Matěj	E	5	-	-	-	-	5
9.	Kája ml.	K	3	-	-	-	-	3
10.	Kája	.	3	-	-	-	-	3
11.	Michal	.	-	-	-	-	-	-
12.	Eliška	.	-	-	-	-	-	-